धियेत्यादौ" भ्रान्तानां वल्लवादीनां विषयस्य चन्द्रिकादेर्ज्ञानं नास्ति तदुपनिबन्धनस्य कविनैव कृतत्वात्, इह तु सम्भावना-कर्त्तुर्विषयस्यापि ज्ञानमिति द्वयोर्भेदः । सन्देहे तु समकक्ष-तया कोटिद्वयस्य प्रतीतिः । इह तूत्कटासम्भाव्यभूतैका कोटिः । अतिशयोक्तौ विषयिणः प्रतीतस्य पर्य्यवसानादसत्यता प्रतीयते, इह तु प्रतीतिकाल एवेति भेदः ।

"रञ्जिता नु विविधास्तरुशैला नामितं नु गगनं स्थगितं नु ।
पूरिता नु विषमेषु धरित्री संहता नु ककुभस्तिमिरेण" ॥

इत्यत्र यत्तर्वादौ तिमिराक्रान्तता रञ्जनादिरूपेण सन्दि-ह्यत इति "सन्देहालङ्कार" इति केचिदाहुः । तन्न । एक-विषये समानबलतयानेककोटिस्फुरणस्यैव सन्देहत्वात् । इह तु तर्वादिव्याप्तेः प्रतिसम्बन्धिभेदः व्यापनादेर्निगरणेन रञ्ज-नादेः स्फुरणञ्च । अन्ये तु "अनिर्द्धारणरूपविच्छित्त्याश्रयत्वे-नैककोट्यधिकोऽपि भिन्नोऽयं सन्देहप्रकार" इति वदन्ति स्म । तदप्ययुक्तं । निगीर्णस्वरूपस्यान्यतादात्म्यप्रतीतिर्हि सम्भा-वना । तस्याश्चात्र स्फुटतया सद्भावानुशब्देन चेवशब्दवत्तस्या द्योतनादुत्प्रेक्षैवेयं भवितुं युक्ता । अलमदृष्टसन्देहप्रकारक-ल्पनया ।

"यदेतच्चन्द्रान्तर्जलदलवलीलां वितनुते
तदाचष्टे लोकः शशक इति नो मां प्रति तथा ।
अहन्त्विन्दुं मन्ये त्वदरिविरहाक्रान्ततरुणी-
कटाक्षोल्कापातव्रणकिणकलङ्काङ्कितततनुं" ॥